Ο Γέροντας Θεόκλητος Διονυσιάτης για τον πνευματικό αγώνα

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Μαρτίου, 2017

Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι από την πρώτη ηλικία της πνευματικής μας ζωής είμαστε σε εμπόλεμη κατάσταση. Βαπτιζόμενοι αναδυόμαστε από την κολυμβήθρα στρατιώτες. Να καταλάβουμε ότι είμαστε σε εμπόλεμη κατάσταση και χρειάζεται **αδιάλειπτος αγώνας**. Αλλά προσοχή, ο αγώνας μας πρέπει να γίνεται **νομίμως**, δηλαδή μέσα στα πλαίσια της διδασκαλίας του Χριστού, των Αποστόλων και των Αγίων.

Υπάρχει σήμερα ένας θαυμάσιος επίσκοπος, ο Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος, ο οποίος ήταν αστροφυσικός στη ΝΑΣΑ. Πριν τον κάνουν Επίσκοπο έκανε μία διάλεξη στην αίθουσα της Αρχαιολογικής Εταιρείας. Μα τι διάλεξη ήταν αυτή; Εκστατική! Πώς συναντάται με τον άνθρωπο ο Χριστός. Και είχε πάρει όλες τις περιπτώσεις του Χριστού, μετά την Ανάστασή Του. Παρουσίασε όλες τις εμφανίσεις Του σε Αποστόλους και ανθρώπους της εποχής Του. Αλλά η ουσία της μυστικής ενώσεως έγκειται σ’ αυτό που είπε: «*Ο έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνος εστίν ο αγαπών με. Ο δε αγαπών με αγαπηθήσεται υπό του πατρός μου και εγώ αγαπήσω αυτόν… και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ’ αυτώ ποιήσωμεν*» (Ιω. 14:21-23). Λοιπόν, **κατά το μέτρο της καθαρότητας γίνεται και η ένωση**.

Ο αγώνας πρέπει να είναι συνεχής και μάλιστα νόμιμος. Μπορούμε να λυτρωθούμε από τις απάτες του δαίμονα με τη γνώση της διδασκαλίας των Πατέρων. Διαβάζουμε και φωτιζόμαστε και μαθαίνουμε τις παγίδες και μεθοδείες του διαβόλου και κάνουμε αγώνα. Είτε στον κόσμο είσαι, είτε στην κορυφή του Άθω, είσαι πολεμιστής και πρέπει να προσέχεις. Προφανώς στον κόσμο, όπου είναι περισσότερα τα αίτια του σκανδαλισμού και της αμαρτίας, επιβάλλεται ο αγώνας να είναι εντονότερος και ασυγκατάβατος.

***

Όλες **οι αρετές είναι συνδεδεμένες η μία με την άλλη**. Προπαντός το **θεμέλιο είναι η ταπείνωση**. Ο **άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς** ορίζει την ταπείνωση ως την **αληθινή γνώση του εαυτού μας.**

Όποιος μετανοεί, μετέχει της σωτηρίας. Μόνιμο γνώρισμα της αρετής των Αγίων είναι η **αυτομεμψία**. Ακόμη και σε ύψη αρετών ν’ ανέβεις, έχεις ανάγκη

μετανοίας. Τα δάκρυα της μετανοίας είναι τα τελευταία, όπως λέει ο **άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος,** και το πιο τελευταίο είναι το μαρτύριο, το οποίο δεν μολύνεται με άλλες αμαρτίες και ηθικούς ρύπους. Λοιπόν, μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος έχει το **χάρισμα των δακρύων**. Μας βοηθούν διότι είναι καθαρτικά. Καθαίρουν και λαμπρύνουν την ψυχή. Βοηθούν στην προσευχή. Ο πατήρ Παΐσιος ήταν ένας κλασικός ασκητής. Νηστεία, αγρυπνία, προσευχή· και μυαλωμένος άνθρωπος. Απέφευγε τις ακρότητες. Ολιγογράμματος μεν, αλλά πολύ φωτισμένος.

Το ζητούμενο από εμάς είναι η μετά ταπεινώσεως και συντριβής **υποταγή μας στο θέλημα του Θεού** για τη σωτηρία μας.

***

Προπαντός, προσοχή στους **λογισμούς**, διότι από εκεί αρχίζουν οι αμαρτίες και οι αρετές. Να έχουμε συνεχή επιτήρηση του νου για τους διαφόρους λογισμούς, που περνούν και ζητούν να μπουν μέσα και να διαστρέψουν το ηγεμονικό της ψυχής μας. Οι Πατέρες έχουν κάνει μία διάκριση στον ψυχοδιανοητικό κόσμο. Διακρίνουν τον νου σε διάνοια, φαντασία, αίσθηση και δόξα (δοξασία, γνώμη). Μία απ’ αυτές τις δυνάμεις έχει πολλή ισχύ, διότι άγει και φέρει τον άνθρωπο σε διάφορες καταστάσεις. Κι αυτή είναι **η αίσθηση**. Βλέπετε ανθρώπους, που είναι ενώπιον του θανάτου ή άλλων μεγάλων γεγονότων, φαίνεται εξωτερικά ότι συμμετέχουν, αλλά εσωτερικά πόρρω απέχουν. Διότι, εάν η αίσθηση αυτή δεν πνευματοποιηθεί, σε οδηγεί εκεί που είναι. Η αίσθηση αυτή δημιουργείται και διαμορφώνεται με την συνήθεια.

***

Όσοι δέχονται τον Θεό επιφανειακά είναι έξω από την αληθινή αγάπη και πίστη στον Θεό. Δεν μπορούμε πρώτα να αγαπήσουμε τον άνθρωπο και μετά τον Θεό, αλλά πρώτα τον Θεό και μετά τον άνθρωπο.

Όταν γευθείς τον Χριστό, δεν θέλεις να ξεκολλήσεις μετά τον νου σου απ’ Αυτόν. Θαυμάζεις το έργο Του. Τι έκανε, τι αγάπη έχει και συνεχώς ποθείς να ζεις με ερωτικές πνευματικές σχέσεις μαζί Του. Η σύντομη ευχή του Ιησού είναι σοφή, διότι **ζητάμε το έλεος, το οποίο θα εκδηλωθεί ανάλογα με την ανάγκη που έχουμε**. Λέμε: «Χριστέ μου, ελέησέ με. Εσύ ξέρεις από τι έχω ανάγκη και κατά το έλεός Σου, δος μου.”

***

Είναι **δύο ειδών φόβοι**. Είναι ο **φόβος της κολάσεως** και δεύτερος φόβος είναι **η συναίσθηση της υπεροχής, του μεγαλείου του Θεού**. Μας συνέχει φόβος και

τρόμος καθώς σκεπτόμαστε και βλέπουμε τα μεγαλεία του Θεού ενώπιόν μας.**Όταν έχεις ακατάκριτη την συνείδηση, δεν φοβάσαι τον θάνατο**, νομίζεις ότι πηγαίνεις σε πανηγύρι. Το πρώτο μου βράδυ στο Άγιον Όρος, αφού κοιμήθηκα, είδα την Παναγία ολοζώντανη μέσα στην εκκλησία της. Καθόταν μία νέα μοναχή σε μία καρέκλα δίπλα στην Εικόνα της. Στο δάπεδο της εκκλησίας ήταν πολλά κατά σειρά φέρετρα και οι άνθρωποι που ήσαν μέσα έδιναν μία άσχημη υποψία για την ζωή τους. Την ρώτησα:

– Τι είναι αυτό το θέαμα;

– Έτσι θα γίνεις και συ, παιδί μου.

Και εννούσε η Παναγία μας την νέκρωση των παθών μέσω της μοναστικής οδού. «*Την νέκρωσιν του Κυρίου εν τω σώματι ημών περιφέροντες*».

[Απόσπασμα από συνομιλία του Γέροντα Δαμασκηνού Γρηγοριάτη με τον Γέροντα Θεόκλητο Διονυσιάτη (1916-2006)]

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)